

La *Nostra* Veu **Pensionistes**

REVISTA DE LA **FEDERACIÓ DE PENSIONISTES DE CCOO DE CATALUNYA** - Núm. 89 - juliol 2026

www.ccoo.cat/pensionistes

CCOO entoma el repte de combatre la soledat no desitjada de la gent gran

Entrevista a
Pedro Cano,
director general
de Gent Gran de
la Generalitat
de Catalunya
(pàg. 6 i 7)

El repte de la
nova llei de la
dependència:
passar del
0,77 % al 2 %
del PIB
(pàg. 10 i 11)

CCOO: orgullosos
constructors del
sistema públic de
pensions

(pàg. 14)

SUMARI

CCOO entoma el repte de combatre la soledat no desitjada de la gent gran	3-5
Entrevista a Pedro Cano, director general de Gent Gran de la Generalitat de Catalunya	6-7
Et jubiles? Com t'hi ajudem des de la Federació de Pensionistes	8-9
El repte de la nova llei de la dependència: passar del 0,77 % al 2 % del PIB	10-11
En marxa els preparatius del Dia Internacional de les Persones Grans	12
Manifest de l'1 d'Octubre del 2026: "Ens jubilem del treball, no de la vida"	13
CCOO: orgullosos constructores del sistema públic de pensions	14
Curar és resistir: el poder ancestral de la memòria de les dones	15

FEDERACIÓ DE PENSIONISTES DE CCOO DE CATALUNYA

Via Laietana, 16, 3r, 08003 Barcelona
tel.: 93 481 27 69
www.ccoo.cat/pensionistes
Horari: de dilluns a divendres de 9 h a 14 h

LA NOSTRA VEU

COORDINACIÓ:

Emili Rey

CONSELL DE REDACCIÓ:

Xesús González
Aurora Huerga
Estrella Pineda
Josep Torrecillas
Mercè Vidal

COL·LABORADORS:

Membres de la Comissió Executiva i del Consell de la federació

CORRECCIÓ:

Servei Lingüístic de CCOO de Catalunya

MAQUETACIÓ:

Ana M. Segura Cintas
Secretaria de Comunicació, Cultura i Estudis de CCOO de Catalunya

IMATGES:

Arxiu de la federació i banc d'imatges de Freepik

B-27833-96

LA NOSTRA VEU és una publicació d'expressió lliure i de caire plural, vehicle del més ampli exercici de democràcia i participació de les persones pensionistes de CCOO. Respecta les opinions dels seus col·laboradors, però no comparteix necessàriament tots els punts de vista manifestats per aquests en els articles signats que es publiquen.

Visita el nostre web: www.ccoo.cat/pensionistes. Allà trobaràs tots els documents complets. Actualitza les teves dades i posa't en contacte amb nosaltres mitjançant l'adreça electrònica pensionistes1@ccoo.cat. Resoldrem els teus dubtes.

La força de les persones grans: drets, justícia i futur

El 8 de juny, la Federació de Pensionistes hem realitzat les 7es Jornades Miquel Lluch, en memòria del que va ser el nostre secretari general, amb el lema "El compromís no es jubila. El sindicat com a eina d'acció sindical i social".

Indubtablement, amb els temps que vivim, el sindicat en general i la nostra federació en concret ens hem erigit com l'eina indispensable de lluita, reivindicació i cohesió de l'afiliació per fer front a uns reptes socials majúsculs.

Davant del que pugui esdevenir en el futur immediat, atès que el nostre país no està exempt de l'onada reaccionària i, per tant, de tenir un govern ultraconservador que pugui amenaçar les nostres pensions, la mobilització constant i col·lectiva és l'única garantia per defensar el poder adquisitiu i el sistema públic. La història ens demostra clarament que només l'organització, la unitat i la pressió ferma al carrer garanteixen el nostre futur. Així ho vam fer durant l'etapa del Govern de Rajoy, amb el famós 0,25 % i el factor de sostenibilitat.

Aquesta mateixa determinació és la que es necessita per exigir una reforma profunda de la llei de la dependència i un canvi radical en el model de cures que posi la persona al centre de l'atenció. Combatre l'edatisme i erradicar la solitud no desitjada han de ser prioritats sindicals i polítiques de primer ordre, com també ho és tancar, una vegada per totes, la bretxa digital, que aïlla milers de persones en una societat automatitzada. Totes aquestes batalles s'han d'articular des de la igualtat real entre dones i homes, reparant les discriminacions de gènere al llarg dels anys en l'àmbit laboral i familiar, perquè sense igualtat, no hi ha canvi social.

En aquest sentit, el proper 1 d'Octubre, Dia Internacional de les Persones Grans, es converteix en un altaveu crucial per visibilitzar totes aquestes demandes històriques i per demostrar el pes d'un sector social que es nega a ser invisible. Aquesta jornada no és només una data de celebració, sinó també una jornada de conscienciació i reivindicació per exigir respecte, perquè ens hem jubilat del treball, però no de la vida. Recordem que la conquesta social no s'atura mai: organitzats i units amb les sigles de CCOO, seguirem avançant. ■

CCOO entoma el repte de combatre la soledat no desitjada de la gent gran

REDACCIÓ

La soledat no desitjada s'ha d'entendre com una fallida del teixit social. Estar sols no és el problema; el problema és l'aïllament imposat, la desconexió d'un sistema que, de vegades, corre massa de pressa per aturar-se a mirar aquells qui caminen més lentament.

Sabem que la soledat no neix del buit. Neix de ciutats hostils, de la bretxa digital, de la precarietat i d'una cultura de l'individualisme extrem. El seu impacte és real: fa mal al cos i fa mal a l'ànima. La ciència ens recorda que la manca de vincles afecta la salut de manera equiparable a les malalties cròniques.

La soledat és una vulneració dels drets humans, perquè no hi ha salut sense vincles, perquè no hi ha dignitat quan una persona esdevé invisible per als seus veïns i veïnes, perquè no hi ha justícia si permetem que algú visqui aïllat sense que ningú s'adoni que hi és. Trencar l'aïllament no és un acte de caritat: és un acte de justícia i de salut pública.

En aquest sentit, la Federació de Pensionistes de CCOO de Catalunya ha elaborat el document **"Cap a una societat per a totes les edats: compromís amb l'envelliment actiu"**, que defineix els eixos prioritaris de la nostra acció sindical, que s'han de treballar i endegar en espais com els consells de la gent gran en l'àmbit comarcal i local. Aquest document es va presentar en un acte que va tenir lloc el passat 12 de març a la seu central del sindicat.

Ser conscients de la soledat no desitjada és el primer pas per abordar-la

La soledat no desitjada és un problema silenciós que afecta cada vegada més persones a l'Estat espanyol, a Europa i al món. Suposa un repte, ja que limita drets, deteriora la salut i el benestar, i genera alts costos socials i econòmics. En conseqüència, és necessari avançar en polítiques per pal·liar aquest flagell social a l'Estat espanyol. En aquest sentit, la cooperació amb les administracions públiques a tots els nivells territorials és fonamental.

Com sorgeix la soledat? Està condicionada per circumstàncies i factors que intervenen en la producció de la soledat. D'una banda, hi concorren factors personals, com l'edat, el sexe, les transicions i els episodis vitals, les pèrdues, la salut, la personalitat o la pèrdua de connexió interna o de narrativa vital. De l'altra, s'explica també per factors estructurals, com l'envelliment poblacional, els canvis en l'estructura de les llars, la discriminació i les desigualtats socials, l'exclusió social, les formes de treball i les condicions laborals, la bretxa digital o l'accessibilitat.

El baròmetre de la soledat no desitjada a Catalunya el 2024 ens diu que gairebé 1 de cada 5 persones pateix soledat no desitjada a Catalunya (18,4 %). La soledat no desitjada es confirma, doncs, com un repte estructural i transversal de la societat que requereix polítiques públiques diferenciades segons l'etapa vital i la vulnerabilitat social. La gran majoria de la societat (72,5 %) considera que atendre'l ha de ser una qüestió prioritària per a les administracions.

Cap a una vida plena: estratègies compartides per a la longevitat i la connexió social (2026-2030)

Al llindar del període 2026-2030, la societat es troba davant d'un canvi de paradigma demogràfic i social sense precedents. Si bé l'increment de l'esperança de vida representa un dels èxits més grans de la nostra civilització, comporta desafiaments complexos que van més enllà de la gestió de la salut física. La soledat no desitjada s'ha consolidat com una de les principals problemàtiques per al benestar al segle XXI i afecta transversalment totes les etapes del cicle vital, tot i que impacta amb especial cruïsa en els processos d'envelliment i en els col·lectius més vulnerables.

Des del Govern de l'Estat i des de la Generalitat de Catalunya s'han creat dos instruments d'actuació que poden ser decisius per al benestar de les persones grans i no tan grans. D'una banda, el Marc estratègic estatal de les soledats, que neix amb la voluntat de coordinar una resposta integral a tot el territori espanyol, situant la soledat a l'agenda pública com un problema estructural que requereix lideratge institucional i governança multinivell. De l'altra, l'Estratègia de la longevitat i la vida plena de la Generalitat de Catalunya, que posa el focus en l'empoderament de la persona, la preven-

El baròmetre de la soledat no desitjada a Catalunya el 2024 ens diu que gairebé 1 de cada 5 persones pateix soledat no desitjada a Catalunya (18,4 %)

ció de l'aïllament i el dret a un envelliment actiu i arrelat a la comunitat.

La necessitat d'alinear aquestes dues estratègies és cabdal. Mentre el marc estatal ofereix l'estructura, el finançament i els indicadors de seguiment global, l'estratègia catalana aporta una mirada de proximitat, adaptada a la realitat sociodemogràfica del territori i centrada en la creació de xarxes de suport local. Ambdues iniciatives comparteixen un objectiu comú: transformar la percepció de la longevitat, que passa de ser vista com una càrrega social a ser entesa com una etapa de vida plena de possibilitats de connexió, participació i dignitat.

Proposta sindical: cap a una societat per a totes les edats i compromesa amb l'envelliment actiu

L'envelliment de la població no és un fenomen de futur, sinó que és una realitat actual a la qual cal fer front a escala tant de municipi com de país amb l'objectiu de promoure una vida activa i plena. És a dir, les persones grans han de participar en la governança de la seva comunitat no només com a receptores de serveis, sinó també en tant que agents polítics i emissors de solucions en totes les esferes socials.

Cal treballar també per un envelliment digne, amb drets i contra la soledat no desitjada, que és una realitat silenciosa que genera un sentiment d'aïllament que pot impactar seriosament en la salut física i mental, i que minva la qualitat de vida de qui la pateix. És una conseqüència directa d'un sistema que ens considera classes passives i ens invisibilitza tan bon punt deixem de produir.

L'envelliment té també un clar component de gènere. Les dones representen la major part de la població gran i, especialment, de les persones majors de 80 anys. Aquesta feminització de la vellesa implica més taxes de viduitat, de soledat no desitjada, de pobresa energètica i de dependència econòmica per a les dones. Alhora, moltes dones grans conti-

nuen assumint tasques de cura familiar invisibilitzades que sostenen el sistema social i comunitari sense reconeixement ni suport institucional.

Cal, per tant, avançar cap a polítiques d'envelliment digne que reconeguin el valor social de les cures, combatent la bretxa de pensions i garantint l'autonomia econòmica i personal de les dones grans.

Així mateix, la soledat no desitjada és un problema polític i, justament per aquest motiu, esdevé necessari que sigui tractada com una qüestió de salut pública i de drets humans.

D'altra banda, la lluita contra l'edatisme ha de ser un altre dels nostres objectius per garantir que les persones grans no siguin vistes com una càrrega, sinó com un actiu social. És per això que cal promoure drets que impliquin transitar d'un model assistencialista a un altre de basat en l'autonomia personal.

Sense recursos, no hi ha autonomia personal. Unes pensions dignes són l'eina bàsica perquè cap persona pensionista quedi marginada. Per això, defensem pensions dignes per a una vida activa.

Una vida activa i plena al llarg de tots els anys de vida requereix un enfocament integral que combini la salut, l'atenció a la dependència, els entorns adaptats, la seguretat i la participació social

Apostem per un urbanisme amable, amb espais de trobada, transport públic accessible i serveis de proximitat que ens permetin envellir als nostres entorns. En aquest sentit, no volem un model de macroresidències que ens aïllin. Defensem, en canvi, la cobertura pública de la dependència amb serveis al domicili, coordinats, integrals i de qualitat que permetin a les persones grans viure al domicili i al seu entorn social habitual, així com serveis comunitaris que fomentin la seva autonomia, facilitin la seva participació política i social, i les mantinguin connectades tant amb la societat com entre elles.

Les situacions de violència i de tot tipus de maltractament de les persones grans, i especialment de les dones grans i de les persones amb dependència, són un flagell inacceptable a la nostra societat. Cal una actuació integral decidida de tota la societat per erradicar-les.

Aspirem a una vida activa i plena al llarg de tots els anys de vida, cosa que requereix un enfocament integral que combini la salut, l'atenció a la dependència, els entorns adaptats, la seguretat i la participació social.

Per això, proposem defensar, de manera prioritària, als diferents espais en què participem, els eixos d'acció següents:

Eixos prioritaris

Des de CCOO definim cinc eixos prioritaris en què s'ha d'incorporar de manera transversal la perspectiva de gènere en totes les polítiques d'envelliment. Els cinc eixos són: **1. Lluitar contra l'edatisme i defensar els drets de les persones grans; 2. Participació social i vida activa; 3. Integració de l'atenció social, sanitària i comunitària; 4. Lluita contra la soledat no desitjada i promoció de la connexió social, i 5. Dret a la seguretat i a una vida lliure de violència.**

Cadascun d'aquests eixos compta amb un seguit de propostes concretes que, per motius d'espai, no inclourem en aquesta publicació, però trobareu el document sencer al web de Pensionistes de CCOO de Catalunya: www.ccoo.cat/pensionistes/.

L'envelliment digne només serà possible si es construeix des de la igualtat. Incorporar la mirada de gènere no és afegir un nou eix d'acció, sinó garantir que cap persona gran quedi invisibilitzada per raó de sexe, trajectòria vital o condicions socials acumulades al llarg de la vida. ■

PEDRO CANO és director general de Gent Gran del Departament de Drets Socials i Inclusió de la Generalitat de Catalunya

“L’edatisme és una discriminació silenciosa; sembla que no existeix, però frega moltes vegades l’abús i el maltractament”

EMILI REY I BALDÓ
Secretari de Comunicació de la Federació de
Pensionistes de CCOO de Catalunya

Un dels temes que més preocupa avui la gent gran és l'anomenada soledat no desitjada. Quina és la radiografia del problema actualment a Catalunya i quines en són les solucions?

A Catalunya, la soledat no desitjada és ja un problema de salut pública i de cohesió social. Afecta 1 de cada 5 persones i té un impacte claríssim no només en l'estat anímic de la persona afectada, sinó també en la seva salut física i en la seva salut mental. Concerneix més les persones que viuen soles o que tenen una situació de dependència. Cal dir que no només afecta les persones grans, també la infància i l'adolescència, i, per tant, hem d'abordar el problema amb una visió intergeneracional i que impliqui tota la societat. Les causes són molt diverses. Des de la pèrdua de la parella (la viudetat) o dels amics, que també van patint les conseqüències de la vida, fins als problemes de disseny dels habitatges o dels barris i de les ciutats, que moltes vegades no contribueixen a l'envelliment actiu amb una vida comunitària més rica. Sens dubte, la precarietat econòmica o les pensions baixes no ajuden a tenir una vida social àmplia, com tampoc no ho fa la bretxa digital. Encara que les persones grans cada cop utilitzen més els mitjans digitals, una digitalització mal feta comporta que se sentin rebutjades. Les solucions han d'anar enfocades a solucionar cada un d'aquests problemes. Des de la Direcció de la Gent Gran volem

donar una resposta el més integral possible que se centri principalment en la detecció precoç, ja que difícilment hi pots actuar si no detectes les persones que estan en situació de risc, cosa que hem de dur a terme amb l'atenció primària i els serveis socials bàsics. Hem d'enfortir tot el que són serveis d'acompanyament, tant al domicili com amb la teleassistència. Un tercer element són els projectes comunitaris i veïnals: com més ens donem suport entre els nostres veïns i la nostra comunitat serà més fàcil que programes com el projecte d'acció comunitària Radars o d'altres que hi ha al territori acompanyin i protegeixin les persones davant d'aquesta soledat no desitjada. Finalment, hem d'aprofitar la tecnologia de manera correcta. Hi ha persones que volen viure soles i no hi ha problema, però a aquelles que no vulguin la soledat els hem d'oferir eines alternatives per solucionar-ho.

Recentment, s'ha aprovat al Parlament la tramitació de la Proposició de Llei de la gent gran. Quines són les línies fonamentals i els objectius d'aquesta llei?

Estableix un marc integral de drets, serveis i governança per a les persones grans. Amb una clara orientació cap als drets, consolidant aquells que ja consten en altres normatives, però amb una llei d'empara que vetlli per tot això promovent un envelliment actiu i el que ja es coneix com a *atenció integrada social i sanitària*. L'objectiu general d'aquesta llei és donar respostes al repte demogràfic que vivim a Catalunya. Avui el 20 % de la població té més de 65 anys, amb una franja dels 65 als 79 que arriba al 14 % de la

població i que anirà creixent, i amb una població de 80 anys i més que ja és el 6 %. A Catalunya, hi viuen més de 3.000 persones centenàries i la longevitat s'està estenent, de manera que la llei ens ha de donar cobertura per respondre a aquest repte demogràfic. És una llei que fa èmfasi contra l'edatisme o qualsevol discriminació per motiu d'edat. Els àmbits que regula van des del model d'atenció integrada, elements de suficiència econòmica amb ajuts complementaris per a les pensions baixes, mecanismes de connexió amb la renda garantida de ciutadania, mesures d'inclusió financera, protecció jurídica i patrimonial, dret d'autonomia i el final de la vida, disseny de la governança i participació de les persones grans en les administracions públiques.

Com valora el paper que tenen els agents socials, en aquest cas CCOO, en l'aportació de propostes per a la construcció d'aquesta llei i d'altres normes dedicades a la gent gran?

És absolutament imprescindible, tant en el procés legislatiu de la Llei de la gent gran com en la resta de normes que afecten les persones grans. D'una banda, perquè aporte la mirada de les persones pensionistes i treballadores jubilades. Coneixeu perfectament, de primera mà, les seves condicions de vida, les desigualtats, les bretxes que encara persisteixen..., i heu estat clau a l'hora de situar temes a l'agenda com pensions dignes, dependència, pobresa energètica... De l'altra, esteu participant en espais tan importants com el Consell de la Gent Gran en tots els processos parlamentaris i en els espais de concertació social. És una

garantia que les lleis i el seu desenvolupament neixin arrelades a la realitat, més exigents amb drets i amb molta més legitimitat que si no hi participéssiu directament.

Un altre aspecte que preocupa la gent gran és la discriminació per l'edat o el que es coneix com a edatisme estructural i normalitzat en la nostra societat.

L'edatisme és una discriminació silenciosa: sembla que no existeix, però moltes vegades frega l'abús i el maltractament. Hem de vigilar molt de prop que això no s'estengui. Va des de comentaris aparentment inofensius i innocents fins a decisions laborals o sanitàries. S'estan infravalorant les persones grans, no només per la seva edat, i això cal que ho combatem amb campanyes de sensibilització que qüestionin estereotips o pràctiques, que vigilem que les lleis i els protocols, tant de l'Administració com de les empreses, prevegin prohibicions o accions concretes explícites per evitar discriminacions per edat. Cal donar formació específica als professionals perquè puguin detectar aquestes situacions i corregir aquestes pràctiques, i garantir que hi hagi espais de participació entre les persones grans i altres generacions. Aquests espais intergeneracionals trenquen moltes barreres, estereotips i idees prefixades que hem de canviar, no només amb normes i lleis, sinó també amb la pràctica diària, amb una mirada més social de l'envelliment. Estem treballant en el marc de l'estratègia per a una societat longeva i la vida plena amb accions específiques dedicades a combatre l'edatisme, l'abús i el maltractament. I des del Consell de la Gent Gran de Catalunya estem impulsant un pla d'actuació amb quatre objectius: promoure una recerca que ens doni dades concretes, que quantifiqui l'edatisme a Catalunya i que ajudi a situar el problema en la seva dimensió exacta; impulsar campanyes de sensibilització pública, especialment als mitjans de comunicació; identificar i divulgar les eines de bona pràctica que existeixen al país, i, finalment, disposar d'un document amb recomanacions i compromisos que ajudi

a promoure el bon tracte i combatre l'edatisme a Catalunya.

CCOO, juntament amb altres agents socials, fa temps que organitza mobilitzacions per reclamar els recursos suficients per atendre la dependència.

És imprescindible dotar de més recursos l'atenció a la dependència. Enguany fa 20 anys de l'aprovació de la LAPAD, la Llei de dependència estatal, i és un bon moment per mirar cap enrere i veure què s'ha fet bé i què s'ha fet malament i corregir-ho. Quan es parla que atendre la dependència i el finançament addicional que es reclama és una despesa, no és veritat. És una inversió social, però també econòmica. Els serveis i tot el que cal per atendre les necessitats d'atenció a la cura i a la vida diària també generen activitat econòmica. Quan demanem més recursos per a la dependència no només demanem més drets o un finançament finalista en forma de despesa, sinó que també estem generant valor afegit per a la societat catalana i per al nostre entorn. Amb aquesta tranquil·litat hem de defensar que tot el que s'està augmentant en el sector de la dependència és tan valuós com el pressupost i els diners que es posen en el sector salut, perquè ningú no qüestiona que una sanitat pública potent no és només imprescindible per a la salut dels catalans i catalanes, sinó que també és un sector de valor afegit per a l'economia de Catalunya. Per tant, el que es demani en aquest sentit no només té un retorn en forma de benestar social, sinó també de benestar econòmic, d'innovació i més emprenedoria. El Govern de Catalunya ha presentat un pla molt ambiciós que es diu *Pla CURA* per reduir la llista d'espera de les persones que estan en situació de dependència i posar recursos addicionals que no estan recollits en la LAPAD per pal·liar precisament alguns elements en què la llei feia curt, coma ara reforços en tecnologia i en compensacions econòmiques per a les persones que es troben encara en el procés de valoració i que esperen més temps del desitjable. Un esforç que posa Catalunya com a primera comunitat de l'Estat que ho

A Catalunya, hi viuen més de 3.000 persones centenàries i la longevitat s'està estenent, de manera que la llei ens ha de donar cobertura per respondre a aquest repte demogràfic

fa, també respecte dels treballadors i treballadores que donen aquest servei. Recentment el Govern va acordar una equiparació salarial que ajudarà que aquest sector tingui més capacitat social i econòmica.

Què pot significar l'aprovació de pressupostos de la Generalitat per afrontar tots aquests aspectes importants per al benestar de la gent gran a Catalunya?

El primer que significarà és més estabilitat del Govern per poder desplegar el Pla estratègic biennal per a una societat longeva i una vida plena. I, després, més recursos per als serveis. Parlem de fets concrets: hi haurà més de 100 milions d'euros per impulsar la creació de 15 residències públiques i centres de dia a Catalunya, es generaran més de 1.000 noves places residencials, es dedicaran més de 150 milions d'euros per al sistema de tarifes per millorar els salaris i les condicions de les persones que hi treballen, a fi de consolidar els augments salarials dels darrers 3 anys i avançar cap a l'equiparació salarial en un nou model de fixació de tarifes per a tots els serveis que estiguin inclosos dins la xarxa pública de serveis socials. I dins del Pla CURA s'estan fent els passos per reduir les llistes d'espera de l'atenció a la dependència i la discapacitat, amb un increment de gairebé 180 milions d'euros per a les prestacions econòmiques de dependència i amb la creació de prop de 3.500 places en residències i centres de dia. ■

ET JUBILES?

Iniciis una nova etapa de la teva vida

⇒ Assessorant-te

⇒ Acompanyant-te

ET PODEM AJUDAR AMB:

- El càlcul de la teva pensió previ a la jubilació
- La comprovació de la resolució de la Seguretat Social sobre la teva pensió
- El complement de maternitat i paternitat (bretxa de gènere)
- Les mutualitats laborals
- El rescat del fons de pensions
- Auxili per defunció (pagament únic de la Seguretat Social de 46,50 € el 2026)
- La dependència: graus i discapacitat
- El complement de capacitat i curatela (incapacitat i tutela)
- Els subministraments bàsics: llum, aigua i gas
- La mobilitat i el transport: targeta rosa i Renfe
- Les prestacions econòmiques (renda garantida de ciutadania + ingrés mínim vital)
- La teleassistència i el programa Respir per a persones cuidadores
- Formació

vida i des de CCOO continuarem:

➔ Millorant les teves condicions de vida

- Les voluntats anticipades (testament vital) i el dret a morir dignament
(primera visita gratuïta)
- El testament i la planificació de l'herència
(primera visita gratuïta)
- L'impost de successió
(primera visita gratuïta)
- Assessorament patrimonial, sobre la hipoteca inversa i la nua propietat
(primera visita gratuïta)
- Certificació digital
(preu 15 €)
- Les declaracions de la renda anual
(preu: 25 €)
- La reducció de la quota sindical (**11,35 €** el 2026) a la declaració de la renda anual, que pot ser d'entre el 20 % i el 35 %, segons la situació individual
- L'assegurança d'accident: fins a 18.000 € sense límit d'edat
- Els descomptes en consum:
ccoo.cat/descomptes
- Les reclamacions de consum:
ccoo.cat/descomptes/faqua-catalunya
- La memòria democràtica, activitats i excursions
- Activitats culturals i del lleure organitzades per la federació

El repte de la nova llei de la dependència: **passar del 0,77 % al 2 % del PIB**

JOSEP TORRECILLAS MORENO,

Secretari d'Acció Sindical i Institucional de la Federació de Pensionistes de CCOO de Catalunya

La llei de la dependència es va aprovar el desembre del 2006 i va entrar en vigor l'1 de gener del 2007. L'objectiu va ser crear un dret universal perquè qualsevol persona que no pogués valdre's per si mateixa tingués dret a rebre atenció pública. Per assolir aquest objectiu es va dissenyar un sistema de finançament mixt entre l'Estat i les comunitats autònomes, a més d'un desplegament progressiu per graus que s'havia de completar en un termini de 8 anys.

L'aplicació del Sistema d'Autonomia i Atenció a la Dependència ha tingut tres fases des de la seva creació, el 2006: a) La fase inicial (2007-2011), que es va caracteritzar per un desplegament institucional ràpid i per un impuls pressupostari que va elevar cobertura, despesa i ocupació. b) La segona etapa (2012-2016), que va comprendre els anys de les retallades i la paràlisi, fruit de la crisi financera i

L'any 2025 van morir 32.704 persones que estaven en llista d'espera de la dependència a tot l'Estat; gairebé un 28 % d'aquestes morts es van concentrar a Catalunya

l'austeritat. El PP va fer retallades importants en el finançament estatal, i això, per tant, va afectar els serveis i va fer incrementar les llistes d'espera. I c) La tercera fase (2020-2021), a través del Pla de xoc en la dependència i fruit de la pressió social i sindical, on hi va haver un augment del finançament i una aposta per modernitzar el model d'atenció.

Al Consell de Ministres del febrer del 2025 es va aprovar l'avantprojecte de llei per reformar conjuntament la llei de la dependència i la llei de drets de les persones amb discapacitat. Actualment, el projecte de llei es troba al Congrés dels Diputats, on s'està discutint en comissió parlamentària i, posteriorment, es portarà a debat al ple del Congrés.

Plataforma per l'Autonomia i la Vida Digna

Paral·lelament al debat parlamentari, a Catalunya, unes 30 entitats, inclosa la Federació de Pensionistes de CCOO de Catalunya, hem creat la Plataforma per l'Autonomia i la Vida Digna, des de la qual fem una crida a les organitzacions socials i a la societat civil per defensar la proposta de llei que modifica la llei 39/2006, de 14 de desembre, atès que suposa un avenç, tot i que encara hi ha marge de millora, especialment pel que fa a l'execució del finançament.

El manifest per a l'aprovació de la reforma de la llei d'autonomia i atenció a la dependència, impulsat per la plataforma, ja té el suport d'un conjunt de consells de gent gran en l'àmbit local i comarcal i de diversos ajuntaments, així com de la Federació de Municipis de Catalunya.

El 5 de maig d'enguany, la Federació de Pensionistes de CCOO de Catalunya, conjuntament amb la UGT i altres entitats, com Sostre Cívic i la Xarxa pel Dret a Cura, ens vam mobilitzar davant el Parlament de Catalunya per reclamar als grups parlamentaris que donin suport a l'aprovació de la reforma de la llei i un finançament suficient. Aquesta mobilització es va fer en el marc de la convocatòria estatal de CCOO i UGT.

Ens vam reunir també amb diputades i diputats del PSC, dels Comuns, de Junts i de la CUP, els quals es van comprometre a elaborar una resolució per presentar-la al Parlament de Catalunya amb l'objectiu de tirar endavant la nova llei de la dependència.

La mobilització, eina de pressió

La mobilització és l'eina que tenim per pressionar i aconseguir els nostres objectius. Per a nosaltres hi ha cinc pilars bàsics: 1. La millora de l'autonomia personal; 2. L'ampliació dels drets de les persones dependents; 3. Polítiques de desinstitucionalització i reconeixement de nous models de convivència; 4. L'afavoriment dels drets i el reconeixement de les persones cuidadores, tant del seu entorn com dels professionals, i 5. L'augment del finançament i altres millores econòmiques.

Cal posar èmfasi en el fet que la despesa dedicada a aquesta llei arribi a curt termini a un 2 % del PIB i que les entitats prestadores de serveis siguin organitzacions sense ànim de lucre, ja que, segons dades de l'Imsero, la inversió total en cures solament representa un 0,77 % del PIB estatal quan la mitjana de la UE és d'un 1,6 % i alguns països del nord d'Europa s'apropen al 4 %.

Això ha de servir per millorar els serveis que es donen a les persones dependents i per posar fi a les llistes d'espera. En aquest sentit, cal tenir en compte que el temps d'espera a Espanya és, actualment, de 329

El temps d'espera a Espanya per resoldre un expedient de dependència és, actualment, de 329 dies, quan legalment el termini màxim establert per resoldre un expedient i començar a rebre l'ajuda és de 180 dies

dies, quan legalment el termini màxim establert per resoldre un expedient de dependència i començar a rebre l'ajuda és de 180 dies.

Morir esperant

Durant el primer trimestre del 2026 un total de 8.996 persones van morir a Espanya mentre es trobaven a les llistes d'espera. La dada acumulada de l'any passat, per posar-ho en perspectiva, és que durant tot el 2025 van morir 32.704 persones en aquesta situació a tot l'Estat. Gairebé un 28 % d'aquestes morts es van concentrar a Catalunya (9.116 persones), que va ser la comunitat autònoma amb la xifra absoluta més alta de persones traspassades en llista d'espera a causa, principalment, del gran volum de sol·licituds encallades que arrossega el sistema català.

Per tant, l'aplicació de la llei necessita aquest 2 % del PIB, que ha de ser una aspiració social i política i, en aquest sentit, seria inacceptable que algunes forces polítiques utilitzessin bloquejar la llei que afavoreix els drets de les persones en un àmbit essencial, com és el de les cures de les persones amb discapacitat i/o dependència, per motius merament partidistes o de conjuntura política.

Aquesta ha de ser una llei de país, fora de les confrontacions per millorar la vida de milers de persones que ho necessiten. ■

Reunió de la Plataforma per l'Autonomia i la Vida Digna amb diputades i diputats del PSC, dels Comuns, de Junts i de la CUP, els quals es van comprometre a elaborar una resolució per presentar-la al Parlament de Catalunya

En marxa els preparatius de l'edició del 2026 del Dia Internacional de les Persones Grans

El Grup Motor de la Plataforma Unitària 1 d'Octubre, Dia Internacional de les Persones Grans, ja ha posat en marxa l'edició d'enguany i ha preparat el manifest que publiquem en aquesta revista. Aquest any el lema és "Ens jubilem del treball, no de la vida" i proposa aspectes com els drets socials, la justícia, l'autonomia de les persones, les cures i la dignitat, la igualtat i la no-discriminació, la participació, el benestar i la comunitat, i el compromís amb la pau i el futur. La secretària general de la Federació de Pensionistes de CCOO de Catalunya, Aurora Huer-ga Barquín, va plantejar que el manifest havia d'in-cloure una perspectiva de gènere, proposta que va ser acceptada pels membres del grup.

El conjunt d'entitats que van participar en l'1 d'Octubre de l'any passat van ser convocades a una trobada el mes de maig per endegar les tasques per a la celebració de l'edició d'aquest any, i van validar el manifest. La presentació d'aquesta edició va tenir lloc a finals de maig a l'àgora de la Fira Gran de l'Hospitalet de Llobregat.

Reunió del Grup Motor de la Plataforma Unitària 1 d'Octubre

Les persones afiliades a la nostra federació anireu rebent puntualment tota la informació de l'organització de l'1 d'Octubre del 2026, que també trobareu al web de Pensionistes de CCOO de Catalunya. Us convidem a participar-hi! ■

Participació activa dels pensionistes del sindicat en el Primer de Maig

Els pensionistes de CCOO de Catalunya van participar activament en les manifestacions convocades el Primer de Maig d'enguany arreu de Catalunya. Aquestes són algunes de les imatges d'aquesta participació en unes mobilitzacions que van tenir com a lema central "Contra les guerres i el feixisme, més drets i més sindicalisme".

Barcelona

Tarragona

Girona

Lleida

MANIFEST

“Ens jubilem del treball, no de la vida”

A Catalunya, les persones grans som una part fonamental de la societat. Representem més del 20 % de la població, som més d'1.600.000 persones i tenim una esperança de vida que augmenta any rere any. No som una minoria: som una realitat central del present i del futur del país.

Reivindiquem una societat que ens reconegui, respecti i valori com a part essencial del teixit social. *Envellir* no pot ser sinònim de *desigualtat*, *invisibilitat*, *edatisme* o *precarietat*. Som subjectes de ple dret, memòria viva i motor de cohesió social.

DRETS SOCIALS I JUSTÍCIA

Defensem que els drets socials són la base d'una societat justa, cohesionada i democràtica, i que han d'estar garantits al llarg de tota la vida. Reivindiquem unes condicions de vida dignes que incloguin un sistema públic de pensions solvent i sostenible, una sanitat universal i una atenció a la dependència accessible i de qualitat.

Eradicar la pobresa en la vellesa és una prioritat. Calen pensions mínimes suficients, mecanismes d'actualització justos i el reconeixement del valor social i econòmic de les cures. Ningú no hauria de veure compromesa la seva dignitat en aquesta etapa de la vida.

AUTONOMIA, CURES I DIGNITAT

Entenem que envellir amb dignitat és poder decidir: com viure, amb qui viure i com ser cuidat.

Defensem models d'atenció centrats en la persona, que respectin la voluntat, la diversitat i els drets individuals.

Reclamem una atenció de qualitat que doni resposta a les necessitats de les persones i del seu entorn, i que garanteixi condicions justes per a qui la fa possible. L'autonomia, la participació i la capacitat de decisió són drets fonamentals, no privilegis.

IGUALTAT I NO-DISCRIMINACIÓ

Rebutgem qualsevol discriminació per raó d'edat, de gènere o de procedència. Denunciem que moltes dones grans pateixen una desigualtat que es tradueix en menys recursos econòmics, més risc de soledat i més exposició a la vulnerabilitat i a la violència. Exigim el seu reconeixement social, la seva seguretat i el dret a viure amb autonomia i lliures de violència masclista.

També defensem el respecte a la identitat de gènere de totes les persones grans, com a part essencial de la nostra dignitat i llibertat.

BENESTAR I COMUNITAT

No podem ignorar realitats que ens afecten, com la soledat no desitjada, l'aïllament, el maltractament o les dificultats d'accés a serveis preventius de salut. Reivindiquem el reforç de les xarxes comunitàries, els serveis de proximitat i les polítiques públiques que posin la vida al centre.

PROTAGONISME I PARTICIPACIÓ

Volem ser protagonistes de la nostra vida i de la societat. Defensem el dret a continuar actius, amb oportunitats reals de participació social i cultural, amb un sentit de propòsit de vida.

Reivindiquem poder accedir a la formació al llarg de la vida i a informació clara i accessible, posar fi a la bretxa digital i potenciar espais reals de participació on puguem aprofitar el talent de les persones grans i on les nostres aportacions tinguin un pes específic i reconegut en el procés de presa de decisions.

COMPROMÍS AMB LA PAU I EL FUTUR

Defensem la pau i la resolució dels conflictes a través del dret internacional, el diàleg i el respecte als drets humans. Reafirmem el nostre compromís intergeneracional per afrontar els reptes climàtics, socials i democràtics.

Fem una crida a les institucions, a la societat civil i a tota la ciutadania a treballar conjuntament amb nosaltres per construir una societat més inclusiva, que respecti totes les edats i garanteixi els drets de tothom.

Defensem que una societat que cuida les persones grans és una societat que es cuida a si mateixa.

Perquè el futur l'hem de construir entre totes les generacions, amb igualtat i per una vida plena amb drets. ■

ENTITATS PROMOTORES DEL MANIFEST:

Associació Ciutadana pels Drets de les Dones; Associació per a la Defensa de la Gent Gran; Associació per a la Cooperació i el Desenvolupament de la Dona; Associació de Gent Gran de Virrei Amat (Barcelona); Agrupació Cultural Sant Jordi; Ajuntament de Barcelona; Associació Jubilació Anticipada Sense Penalitzar (ASJUBI40); Catalunya en Comú; Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona; Federació de Pensionistes de CCOO de Catalunya; CONEX; ERC; Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya (FATEC); Fundació FiraGran; Junts per Catalunya; Observatori d'Igualtat de Tracte i Oportunitats de Catalunya; PSC; Associació SomSeniors; Taula de Gent Gran de Sant Andreu (Barcelona); Clínica Jurídica del Dret al Dret de les Persones Grans; UJP-UGT; Xarxa Municipal de Casals de Persones Grans de Barcelona; ATP - UGT FICA de Catalunya, i PUGG.CAT.

CCOO: orgullosos constructores del sistema público de pensiones

JOAN COSCUBIELA CONESA, secretari general de CCOO de Catalunya del 1995 al 2008

El sistema públic de pensions és un dels grans èxits de la democràcia i un motiu d'orgull per al sindicalisme confederal de CCOO.

Avui dona cobertura a 9,5 milions de pensionistes, amb un pressupost que supera els 200.000 milions d'euros, cosa que suposa el 13 % del PIB, quasi el triple del 1978 (4,6 % del PIB).

Aquest impressionant èxit col·lectiu de la societat espanyola ha estat possible per la confluència d'alguns factors clau: una defensa aferrissada del sistema públic de pensions, enfront dels que han intentat la seva deslegitimació social per promoure el negoci de la seva privatització; la capacitat de reforma durant aquestes cinc

dècades per encarar canvis demogràfics, econòmics i socials molt importants, i un nivell important de concertació política (4 acords en el Pacte de Toledo) i, sobretot, de concertació social (8 grans acords amb sindicats i patronals).

CCOO ha estat l'única organització present a totes les mobilitzacions, també a tots els acords de concertació social, fent honor a la independència sindical —no indiferència— que sempre ens ha caracteritzat.

Reptes del sistema de pensions

Com sabem la militància de CCOO, les conquestes socials d'una època cal defensar-les sempre. Avui el sistema de pensions té alguns reptes importants, entre ells el de la seva sostenibilitat social i financera.

No podem obviar que els canvis demogràfics, especialment la bona notícia de l'augment de l'esperança de vida, comportaran la necessitat d'un major pressupost per a pensions. Les diferents previsions per al 2050 apunten una despesa pública d'entre el 14,5 % i el 16 % del PIB.

És un esforç econòmic que es pot assumir perfectament a partir d'una millora dels ingressos. Per dues vies: un augment de les aportacions tributàries de l'Estat i un creixement dels ingressos per cotitzacions.

En els darrers acords s'han adoptat mesures en aquesta direcció: augment de la base màxima de cotització, mecanisme de solidaritat intergeneracional i cotitzacions extraordinàries per als salaris més alts. Amb l'objectiu de reforçar el fons de reserva (es calculen uns 65.000 M€ per al 2032).

Joan Coscubiela explica el futur del sistema públic de pensions en actes organitzats per la Federació de Pensionistes del sindicat

Els riscos futurs per a l'estabilitat financera no provenen tant del mateix sistema de pensions, sinó de factors econòmics externs. Risc d'estagflació (estancament econòmic i inflació simultanis); un nou risc de bombolla financera, ara amb les grans tecnològiques de la IA, i inestabilitat geopolítica.

Defensa de les conquestes socials

Com sempre, el factor clau està en la capacitat de la societat per defensar les seves conquestes socials. No tinc cap dubte que les generacions joves ho faran, malgrat les malastrugances que, disfressades de previsions, pretenen la resignació entre els més joves.

Per encarar aquests reptes ideològics, polítics i econòmics tenim a favor el bagatge d'aquestes darreres dècades. La societat espanyola ha de celebrar l'èxit que suposa l'actual sistema públic de pensions i CCOO ha d'estar molt orgullosa de la seva aportació clau. Ho sabeu les dones i els homes de la Federació de Pensionistes de CCOO, que heu estat els protagonistes d'aquesta immensa utopia quotidiana que és el sistema públic de pensions. ■

L'esforç econòmic que necessita el sistema es pot assumir perfectament a partir d'una millora dels ingressos. Per dues vies: un augment de les aportacions tributàries de l'Estat i un creixement dels ingressos per cotitzacions

Curar és resistir: el poder ancestral de la memòria de les dones

COMISSIÓ DE DONES DE LA FEDERACIÓ DE PENSIONISTES DE CCOO DE CATALUNYA

En el marc del Dia d'Acció per a la Salut de les Dones, hem volgut fer una menció especial a la salut, entesa com un benestar global —físic, emocional, comunitari i vital—, perquè la salut no és només l'absència de malaltia, sinó la capacitat de viure amb dignitat, autonomia i suport mutu a través d'aquells sabers tradicionals que les dones han compartit per garantir la vida i la cura dels seus entorns.

També volem, però, recuperar de l'ombra unes figures cabdals per a la vida: les nostres avantpassades, les dones fetilleres, sanadores, remeieres, llevadores... Elles van ser les guardianes d'una saviesa ancestral que, generació rere generació, va permetre la supervivència de les seves comunitats. Elles van sostenir una concepció de la salut arrelada en la vida quotidiana, l'entorn i els vincles humans. Van ser, en essència, les nostres primeres metgesses, investigadores i farmacòlogues.

Dones silenciades i esborrades

En un passat dominat per la misogínia i els prejudicis, en què l'accés a la ciència acadèmica era un privilegi vetat a les dones, aquestes precursoras van desenvolupar un sistema de coneixement basat en l'observació rigorosa i en l'experiència compartida. Malauradament, van ser estigmatitzades i perseguides per por de la seva autonomia i el seu saber. Se les va silenciar sota l'acusació de superstició, quan en realitat practicaven una cura integral i comunitària. Van ser esborrades dels llibres de text, tot i que avui sabem que moltes de les seves pràctiques són la base de la cura humana.

Recuperar aquest llegat és un acte de reconeixement a les xarxes de cures invisibles que han sostingut el món, i que, de fet, continuen sostenint-lo.

Des de les dones que exercien el seu saber a l'edat mitjana fins a les metgesses i investigadores del segle XXI, el fil conductor ha estat la resistència. Avui, les facultats de Medicina tenen, majoritàriament, rostre de dona. Tanmateix, sabem que aquest present no s'explicaria sense aquelles que, en les condicions més adverses, van mantenir viva

Nursing in the Crimean War, 1853-56
Còpia de l'original que es troba al Museu Florence Nightingale de Londres

Les dones fetilleres, sanadores, remeieres i llevadores van ser les guardianes d'una saviesa ancestral que va permetre la supervivència de les seves comunitats

la flama del coneixement i d'una manera d'entendre la salut més humana. La conquesta dels espais acadèmics és la culminació d'una lluita que va començar als boscos, a les cuines i a la vora del foc. No obstant això, com a conseqüència del patriarcat de la nostra societat, la feminització de la medicina ha anat acompanyada d'una certa desvaloració social.

Tenim el deure de dignificar el seu llegat per continuar construint un futur en què la salut i el coneixement siguin, per fi, un patrimoni compartit, accessible i lliure de discriminacions.

Per la memòria de les que ens van precedir i per la salut de les que vindran. ■

Memòria, lluita i sororitat: el compromís de la Federació de Pensionistes amb la dignitat i la democràcia

ÀREA DE DONES, CULTURA I MEMÒRIA DE LA FEDERACIÓ DE PENSIONISTES
DE CCOO DE CATALUNYA

Des del 2015, la Federació de Pensionistes manté un compromís ferm amb la recuperació, la difusió i la reivindicació de la memòria democràtica. Des d'aleshores, hem impulsat activitats, rutes i itineraris de memòria històrica arreu de l'Estat i del sud de França que han abordat realitats diverses: el cop d'estat del 1936, la repressió franquista, les lluites obres, els moviments veïnals i les reivindicacions socials. I hi hem afegit sempre una perspectiva transversal de gènere.

A **Occitània**, seguint la ruta dels càtars, vam fer memòria d'una comunitat perseguida per motius religiosos i polítics, i vam reflexionar sobre les conseqüències de la intolerància i el fanatisme al llarg dels segles. Altres itineraris ens han conduït a territoris marcats per la Guerra Civil Espanyola, la postguerra i la resistència antifranquista a la serra de Cazorla, El Bierzo, el Maestrat, la Terra Alta, el País Valencià, Bielsa, Extremadura i Alacant. En aquests espais hem reivindicat la dignitat de les persones que van resistir la repressió. El protagonisme femení també va ocupar un lloc central al viatge a les conques mineres asturianes. Allà vam aprofundir en la història de les lluites obres i vam qüestionar els relats tradicionals que han relegat les dones a un paper secundari.

A **Galícia**, amb el títol "Treballadores invisibles, treballs invisibilitzats", vam recuperar la memòria de les dones de la indústria, del camp i del mar que van lluitar pel reconeixement dels seus drets laborals i per la dignificació de professions tradicionalment feminitzades. També vam conèixer les xarxes clandestines de solidaritat que van crear per ajudar els republicans empresonats pel franquisme als vaixells presó i al camp de concentració de Camposancos. Pel que fa a la ruta de les *recoveras*, ens va permetre descobrir la història de les dones que durant la postguerra es van veure obligades a fer la *recova*, és a dir l'estraperlo, amb Gibraltar per tirar endavant la família, ja que els seus marits havien mort al front republicà, estaven empresonats o tenien sous insuficients.

Al **País Basc** i a la **vall de Baztan**, amb la ruta "Nosaltres, les altres", vam recuperar la memòria de col·lectius històricament perseguits i marginats, com les dones

acusades de bruixeria, jutjades, empresonades, expulsades o executades simplement per no ajustar-se als models socials imposats. El mateix vam fer amb la comunitat agot de la vall de Baztan, víctima durant segles d'una discriminació sistemàtica que la va condemnar a l'exclusió.

A **Extremadura** es va valorar la memòria de les lluites obres, socials i democràtiques que han marcat la història contemporània d'aquesta comunitat. Amb una mirada feminista i compromesa, es va visibilitzar el paper fonamental de les dones en la defensa dels drets laborals, la justícia social i les llibertats.

Des de la Federació de Pensionistes continuarem caminant, recordant i reivindicant. Ho farem perquè la memòria de les lluites de les classes treballadores i de les dones que les van protagonitzar segueixi sent un far que il·lumini els drets, les llibertats i les conquestes socials del futur. ■